

LA VIDA ÉS UNA LLUITA

Hola, em dic Dèlia, soc italiana i us explicaré la meva història i com he arribat fins aquí. Quan tenia catorze anys, vivia a Nàpols amb la meva àvia que tenia setanta-vuit anys, ella m'havia cuidat des de petita, ja que els meus pares van morir en un accident d'avió quan jo tenia dos anys. Només érem nosaltres dues, no teníem cap familiar ni cap conegut. Nosaltres no teníem gaires diners i jo vaig haver de parar d'estudiar per ajudar a la meva àvia i treballar per poder pagar el pis.

La meva àvia cada cop es feia més gran, jo la notava molt estranya. No se'n recordava de les coses, oblidava el que havia de fer, no sabia a quin dia estàvem, no sabia el que havia de comprar i fins i tot, quan anàvem al cementiri a deixar unes flors al pare i a la mare, no sabia on eren. Jo vaig intentar buscar un munt de treballs que em poguessin acceptar per la meva edat per poder pagar un metge per la meva àvia, ja que em preocupava molt el seu comportament i no sabia el que li passava. Em va costar una eternitat, però finalment em van acceptar en un petit supermercat a la cantonada del carrer on vivíem. Quan ja feia un mes que treballava encara no en tenia prou per portar-la al metge, així que vaig decidir anar amb el gerent a demanar-li que em pugés la paga, però aquell home era molt maleducat i em va fer fora. Vaig plorar moltíssim, m'havia quedat sense feina i a més a més l'endemà havia de pagar el lloguer del pis. Amb algun estalvi que tenia vaig aconseguir pagar una part del lloguer, però per mi aquest no era el problema, el veritable problema és que no podia ajudar a la meva àvia. Van passar dies i dies, cadascun d'ells observa a la meva àvia quan ella estava asseguda a la butaca vella i de color marró antic. Vaig estar anotant els seus moviments i les seves paraules en un quadern de color blau elèctric. Fins que va arribar el meu quinzè aniversari al cinc de juliol, cada any era el mateix jo i la meva àvia fèiem un pastís i ens el cruspíem en un segon, però aquell any no va ser així la meva àvia no sabia que era el meu aniversari i tampoc se'n recordava de fer el pastís de xocolata. Li vaig intentar explicar curiosament, però no va funcionar. Aquell dia me'l vaig passar plorant tancada a la meva habitació mentre ella dormia i mirava la televisió al menjador. L'endemà a les vuit toques del matí vaig prendre la decisió de què havia de continuar estudiant pel meu compte i així quan fos més gran aconseguir una beca o tenia l'altra opció de tornar a buscar un treball, però aquest cop que em poguessin millor. Però vaig optar per la primera

opció. Cada dia em despertava molt d'hora i anava a dormir tardíssim, ja que havia d'estudiar el màxim. Al cap d'un mes vaig obtenir tenir el nivell habitual dels nois i noies de la meua edat, estava molt contenta perquè el cap i a la fi de no tenir a ningú que em pogués ensenyar ho vaig obtenir jo soleta. Però al 20 d'agost quan al matí havia sortit a comprar quatre pomes i ja estava tornant cap a casa, vaig sentir una ambulància que sortia del mateix carrer on vivíem jo i la meua àvia. Aquell dia em vaig emportar la notícia més trista de totes i és que resulta que un veí de la planta de sota, va sentir un cop molt fort, que venia del pis on vivíem, i així que va decidir pujar, com que la porta estava oberta i va entrar i es va trobar a la meua àvia estirada a terra. Ràpidament, va trucar a una ambulància perquè es veia en mal estat. Quan el veí m'ho va explicar vaig plorar moltíssim, ja que em pensava que era la meua culpa perquè si jo hagués estat allà vigilant-la, no li hauria passat res. El veí em va oferir acostar-me a l'hospital amb el seu cotxe. Quan ja hi vam arribar, vaig anar a recepció i vaig preguntar per ella. Em van dir que havia de passar per quiròfan tant sí com no, però l'operació era caríssima i gairebé ningú s'ho podia permetre i nosaltres encara menys. Vaig dir que no teníem els diners suficients i em van dir que farien tot el possible perquè ella no morís. Vaig estar dotze hores asseguda a una cadira plorant i pensant que faria si ella marxava i no tornava mai més. A on em portarien, ja que jo encara no era major d'edat o bé qui gestionaria tot els papers del seu funeral. Quan eren les dues de la nit em va vindre la infermera i em va dir que ella ja no estaria més amb nosaltres. Aquella noia va ser molt amable i em va donar suport i em va ajudar a tranquil·litzar-me. Quan ja feia dos dies que ella ja no hi era, vaig haver d'anar amb un jutge i em va dir que havia d'anar a un internat fins que alguna família d'acollida m'escollís. Aquell mateix dia vaig fer les maletes i vaig anar cap aquell internat que semblava una presó. Tothom em mirava estrany i les professores incloses. Quan ja portava una setmana no m'agradava com em tractaven ni com ensenyaven, així que se'm va acudir escapar-me. Vaig fer la maleta i vaig escapar per la tanca del jardí no va ser gaire fàcil. Però ho vaig aconseguir o això és el que em pensava jo, ja que resulta que a tots els que estàvem en aquell internat teníem un xip i ens geolocalitzaven, perquè jo no hi havia set l'única en intentar-me escapar. Em van fer anar al despatx de la directora i em van dir que no toleraven aquest comportament i que em portarien a un internat molt més estricte i que em donarien medicaments pel meu comportament. Un cop vaig ser allà vaig veure que tot era horrible i que seria molt pitjor que l'anterior. Van

passar tres anys i cada dia era el mateix, aprendre, prendre medicaments. Fins que va arribar el meu divuitè aniversari. Ja era major d'edat i ja podria sortir d'aquella presó. Vaig fer les meves maletes i me'n vaig anar tan de pressa com vaig poder. Ara ja podia demanar una beca a una universitat per estudiar per ser doctora i curar a gent gran amb la mateixa malaltia que va tenir la meua àvia. Però sense fer pagar una operació que ningú podia pagar. Finalment, després de tres dies refugiant-me a un local estrany on no hi havia ningú em van acceptar. Em van donar un piset i vaig poder treure'm la carrera.

Actualment, tinc vint-i-vuit anys, en tot l'esforç que he posat he aconseguit descobrir més sobre la malaltia que va fer que la meua àvia perdés el cap i caigués per un cop molt fort. He tret un llibre sobre la meua història, ja que és molt interessant i difícil de creure i el més important ja he ajudat a més de cent cinquanta persones amb l'endèmia. Fins aquí tot el que he viscut i com he obtingut arribar fins on soc ara.